

Дело C-201/24

Преюдициално запитване

Дата на постъпване в Съда:

13 март 2024 г.

Запитваща юрисдикция:

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (Словакия)

Дата на акта за преюдициално запитване:

29 февруари 2024 г.

Жалбоподател:

A.En. Slovensko s.r.o.

Отвeтник:

Úrad pre vybrané hospodárske subjekty

Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky

NAJVYŠŠÍ [номер на делото]
SPRÁVNÝ SÚD [...]
SLOVENSKEJ REPUBLIKY [...]

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (Върховен административен съд на Словашката република) [състав на съда] [...], след като разгледа касационната жалба на **A.En.Slovensko s.r.o.** [...] [данни за адвоката] [...] с ответници: **1) Úrad pre vybrané hospodárske subjekty (служба „Особени стопански субекти“**, Словакия), **2) Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky (Финансова администрация на Словашката република)**, против решението на Krajský súd v Bratislave (Окръжен съд Братислава, Словакия) [номер на делото] [...] от 2 юли 2020 г. [код ECLI] [...],

о п р е д е л и:

I. С п и р а производството по делото.

II. На основание член 267 от Договора за функционирането на Европейския съюз отправя до Съда на Европейския съюз следните преюдициални въпроси:

1. *Трябва ли член 4, параграф 1 във връзка с член 9 от Директива 2009/133 да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна уредба (Закона за специалната такса), която предвижда да се начислява специална такса и върху капиталовата печалба, получена от операция (по прехвърляне на активи) между дружества със седалище в Словакия?*

2. *Може ли последицата по член 4, параграф 1 във връзка с член 9 от Директива 2009/133, състояща се в необлагаемост на капиталовите печалби от прехвърляне на активи, определени чрез разликата между реалната стойност на прехвърлените активи и пасиви и тяхната данъчна стойност, да се изтъква включително в случай на вътрешна операция, извършвана между дружества със седалище в една и съща държава членка, ако националната правна уредба предвижда върху получените от такава операция капиталови печалби да се начислява задължение, което има ефекта на данъчно облагане (а именно специалната такса)?*

М о т и в и

1 Отправеното преюдициално запитване до Съда на Европейския съюз (наричан по-нататък „Съдът“) се отнася до тълкуването на член 4,

параграф 1 във връзка с член 9 от Директива 2009/133/ЕО на Съвета от 19 октомври 2009 година относно общата система за данъчно облагане, приложима спрямо сливанията, разделянията, отделянията, прехвърлянията на активи и замените на акции по отношение на дружества от различни държави членки, както и при прехвърлянето на седалище на SE или SCE в друга държава членка (наричана по-нататък „Директива 2009/133“ или „Директивата за данъчната неутралност“).

- 2 Запитването е отправено поради някои правни неясноти, възникнали при упражняването на съдебен контрол над решение на органите на данъчната администрация да се наложи такса на жалбоподателя, който е направил непарични вноски в капитала на свои дъщерни дружества (действие, наричано по-нататък и „операцията“), а капиталовата печалба, получена вследствие от тази операция, подлежи на облагане със специалната такса, предвидена в Zákon č. 235/2012 Z. z. o osobitnom odvode z podnikania v regulovaných odvetviach a o zmene a doplnení niektorých zákonov (Закон № 235/2012 за специалната такса при извършването на икономическа дейност в регулирани сектори и за изменение и допълнение на някои закони) (наричан по-нататък и „Законът за таксата“).

Правна уредба

Правото на Съюза

- 3 Член 4, параграф 1 от Директива 2009/133 гласи:

„Сливането, разделянето и отделянето не водят до облагане на капиталовите печалби, определени чрез разликата между реалната стойност на прехвърлените активи и пасиви и тяхната данъчна стойност“.

- 4 Член 9 от Директива 2009/133 гласи:

„При прехвърлянето на активи се прилагат членове 4, 5 и 6“.

Словашкото право

В словашкото право специалната такса върху приходите от извършването на регулирана икономическа дейност е уредена със Закон № 235/2012 за специалната такса при извършването на икономическа дейност в регулирани сектори и за изменение и допълнение на някои закони.

- 5 Съгласно член 3, параграф 1, буква а), точка 1 и буква б) от Закона за таксата, в релевантната му за настоящото дело редакция:

„Регулирано лице е всяко лице или организационно подразделение на чуждестранно дружество, което:

a) има право да извършва дейност в сектора:

(в частност) 1) на енергетиката, въз основа на разрешение, издадено от Úrad pre reguláciu sieťových odvetví [Комисия за регулиране на мрежовите предприятия, Словакия] съгласно специалните правила за това;

b) предвижда да извършва дейност в сектора по буква а) през целия таксов период“.

6 Към момента на извършването на операцията член 13, параграф [1] от Закона за таксата е имал следната редакция:

„Всяко лице или организационно подразделение на чуждестранно лице, което към 1 септември 2012 г. има право да извършва някоя от дейностите по член 3, параграф 1, буква а) и чиито приходи от дейността в сектора по член 3, параграф 1, буква а) през отчетния период, предхождащ влизането в сила на този закон, са достигнали поне 50 % от общите приходи за този отчетен период, е регулирано лице по смисъла на този закон. За регулираните лица възниква задължение за заплащане на такса, считано от таксовия период септември 2012 г., ако финансовият им резултат за отчетния период, предхождащ влизането в сила на този закон, е равен на или по-голям от посочения в член 4, параграф 2 размер на основата на таксата. Отчетен период по смисъла на предходните разпоредби е отчетният период, който непосредствено предхожда влизането в сила на този закон и за който е възникнало задължение за надлежно изготвяне на финансови отчети и представянето им с данъчната декларация в срок, изтекъл преди влизането в сила на този закон“.

7 В редакцията си, в сила към момента на извършването на операцията, член [5], параграф [1] от Закона за таксата е определял основата на таксата като „финансовия резултат, деклариран за отчетния период, в който регулираното лице има право да извършва дейност в сектора по член 3, параграф 1, буква а), умножен по коефициента по параграф 5; тази основа се прилага при изчисляването на таксата за целите на изравняването на таксите по реда на член 9 за таксовите периоди, които спадат към отчетния период, за който е деклариран финансовият резултат“.

8 В редакцията си, в сила към момента на извършването на операцията, член 17d, параграф 1, буква а) от Zákon č. 595/2003 Z. z. o daní z príjmov (Закон № 595/2003 за данъците върху доходите) (наричан по-нататък „Законът за данъците върху доходите“) е гласял, че „данъчната основа на апортиращо лице, чиято непарична вноска се състои от отделно апортиран актив, предприятие или част от предприятие и определя данъчната основа по член 17, параграф 1, буква b) или c), за данъчния период, в който е направена непаричната вноска, не включва разликата между отчетената като вноска на съдружника стойност на непаричната вноска и счетоводната стойност на непаричната вноска, а получателят на

непаричната вноска приема апортирания актив и пасивите по първоначалните цени съгласно особените правила за това, а материалните и нематериалните активи — по първоначалните цени съгласно член 25“.

- 9 Съгласно член 17d, параграф 7 от Закона за данъците върху доходите посоченият параграф 1 се прилага включително „когато непаричната вноска е с предмет отделно апортиран актив, представляващ ценна книга или дял в търговско дружество, или предприятие или част от предприятие и се прави от лице със седалище на територията на Словашката република в полза на получател от държава — членка на Европейския съюз или страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, а активът, предприятието или частта от предприятие има функционална връзка с място на стопанска дейност на получателя на непаричната вноска, което се намира на територията на Словашката република, и получателят на непаричната вноска приема тази вноска по първоначални цени. Ако у получателя на непаричната вноска не постъпва актив, предприятие или част от предприятие с функционална връзка с място на стопанска дейност, което се намира на територията на Словашката република, апортиращото лице прилага член 17b“ (разпоредби за непаричните вноски в реални стойности).

Спорът в главното производство

- 10 Търговското дружество A.En. Slovensko s.r.o. [...], наричано по-нататък „жалбоподателят“, е регулирано лице по смисъла на Закона за таксата и извършва регулирана дейност, за която може да възникне задължение за заплащане на специалната такса съгласно посочения закон. Жалбоподателят е словашко търговско дружество, член на групата A.En., която е съставена от дружества от редица държави — членки на Европейския съюз, извършващи дейност в сектора на производството на електроенергия, търговията с електроенергия, газовия сектор и топлоснабдяването. През 2017 г. структурата на групата A.En. се променя, във връзка с което между октомври и декември 2017 г. жалбоподателят извършва редица вътрешни за страната операции, състоящи се в извършване на непарични вноски в други словашки дъщерни дружества. Това довежда до декларирания финансов резултат на дружеството за 2017 г., от който повече от 98 % от декларираните активи произлизат от актуализираната оценка на направените непарични вноски.
- 11 На 19 юли 2019 г. първият ответник издава решение, в което въз основа на направеното изравняване на таксите установява задължение на жалбоподателя като регулирано лице за довносяне на специална такса в размер на 701 222,40 евро за таксовите периоди, спадащи към отчетния период от 1 януари 2017 г. до 31 декември 2017 г.
- 12 Жалбоподателят подава жалба по административен ред против това решение по реда на член 8, параграф 6 от Закона за таксата, като оспорва основата на специалната такса за извършването на икономическа дейност в регулирани

сектори, размера на таксата и сумата, произтичаща от изравняването на таксите. Жалбоподателят изтъква, че финансовият му резултат преди данъци, възлизащ на 10 319 149,01 евро, се състои от финансов резултат преди данъци, който произтича от самата стопанска дейност и възлиза на 157 711,25 евро, както и финансов резултат преди данъци, който произтича от финансова дейност и възлиза на 10 161 437,76 евро. Жалбоподателят посочва, че произтичащият от финансова дейност финансов резултат е получен изцяло от еднократна счетоводна операция във връзка с дейност, която не спада към регулираната дейност на регулираното лице, като тази операция не е довела до финансовото му обогатяване, а просто е била необходима за вътрешностопанската му реорганизация, поради което в по-голямата си част финансовият резултат преди данъци за 2017 г. съставлява печалба от дейности, които не спадат към регулираните дейности. Затова жалбоподателят твърди, че основата на специалната такса и самият ѝ размер, определен в решението на компетентния орган, не може да се изчисляват въз основа на финансов резултат, който не е реализиран от приходи от регулирана дейност.

- 13 След като разглежда подадената от жалбоподателя жалба по административен ред, вторият ответник приема, че откакто действа Законът за таксата, съгласно член 5 от този закон основата за изчисляване на таксата е финансовият резултат преди данъци, деклариран на ред 100 от данъчната декларация (член 5, параграф 3 от закона), или финансовият резултат преди данъци, деклариран съгласно международните счетоводни стандарти и коригиран в съответствие с особените правила за това. Ответникът подчертава, че Законът за данъците върху доходите не дава възможност за никакви последващи корекции на финансовия резултат, който е основата за изчисляване на таксата, и то независимо каква е извършената от регулираното лице финансова операция, чийто резултат от счетоводна гледна точка е част от финансовия резултат. Ответникът посочва, че няма правомощие за преценка по отношение на факта на извършването и основанието на правната операция, вследствие от която регулираното лице е отчело разлика, съставляваща за него приход, влизащ във финансовия резултат, деклариран на ред 100 от данъчната декларация. Всъщност този резултат е основата на таксата, но от данъчна гледна точка не е част от данъчната основа по член § 17d от Закона за данъците върху доходите, поради което този приход, реализиран от финансова дейност, се приспада в данъчната декларация от данъчния финансов резултат. Във връзка с това вторият ответник подчертава, че специалната такса се признава за данъчен разход и съответно води до намаляване на данъчната основа и съответно на подлежащия на заплащане данък върху доходите.

Производството пред националните съдилища

- 14 Жалбоподателят подава жалба против посочените административни решения до Krajský súd v Bratislave (Окръжен съд Братислава, наричан по-нататък „административният съд“), който я отхвърля. В мотивите на

решението си административният съд приема, че ключовият спорен въпрос е дали е допустимо размерът на таксата да се определя въз основа на целия финансов резултат, реализиран от регулираното лице, или обратно, трябва да се основава единствено на финансовия резултат, реализиран от регулирана дейност. Административният съд се мотивира с това, че внесените търговски дялове и акции, от които се състоят непаричните вноски, към момента на извършването на вноските са били вписани в счетоводните книги на жалбоподателя по (по-ниската) си счетоводна стойност, а не по (по-високата) оценъчна стойност, определена с експертиза на вещо лице към момента на прехвърлянето (реална стойност), и затова жалбоподателят е бил длъжен да осчетоводи като приход положителната разлика между реалната стойност на търговските дялове и акции, от които се състоят вноските, и счетоводната им стойност, което от счетоводна гледна точка довежда до ръст на финансовия резултат, който обаче не е получен от доставката (продажбата) на електроенергия, тоест от регулираната дейност на жалбоподателя. Тъй като от гледна точка на данъка върху доходите непаричните вноски са извършени по първоначални цени, в данъчната основа не е включен въпросният приход, дължащ се на разликата между отчетената като вноска на съдружника стойност на непаричната вноска и стойността на непаричната вноска в счетоводните книги на апортиращото лице — жалбоподателят. Това означава, че приходът от непаричната вноска представлява необлагаем приход съгласно член 17d, параграф 1, буква а) от Закона за данъците върху доходите.

- 15 В мотивите към обжалваното съдебно решение административният съд се позовава на решение на Съда от 12 декември 2019 г., *Slovenské elektrárne* (C-376/18, ECLI:EU:C:2019:1068), от което следва, че Директива [2009/72/ЕО] (Трета директива за електроенергията) трябва да се тълкува в смисъл, че допуска национална правна уредба, с която се въвежда специална такса върху приходите от дейности, осъществявани както на национално равнище, така и в чужбина, на предприятия, извършващи дейността си въз основа на разрешение, издадено от публичен орган, в различни сектори на регулирана дейност, включително на предприятия, които имат разрешение за доставка на електроенергия, издадено от компетентния национален регулаторен орган.
- 16 Като разглежда довода, че обжалваните решения на данъчната администрация са в противоречие с Директивата за данъчната неутралност, административният съд подчертава изключителната компетентност на държавите членки по отношение на мерките в областта на публичните финанси, за каквато се смята и въвеждането на специалната такса. Административният съд добавя, че изводът му по въпроса се основава най-вече на това, че целта на специалната такса е не да се предотврати отклонението от данъчно облагане или двойното данъчно облагане, а да се консолидират публичните финанси. Предвид особената цел на тази мярка в сравнение с целите на Директива 2009/133 административният съд съответно приема, че начинът на транспониране на тази директива в

Словашката република не дава основание да се заключи, че Законът за таксата трябва да се тълкува в съответствие с Директивата включително по отношение на вътрешни операции.

- 17 Жалбоподателят подава касационна жалба против решението на административния съд. В нея той изтъква същите основания от формална и съдържателна страна като изтъкнатите в производството по подадената по административен ред жалба пред втория ответник и в производството пред административния съд.
- 18 По-конкретно, жалбоподателят се позовава на решение на Najvyšší súd Slovenskej republiky (Върховен съд на Словашката република) [номер на делото] [...] от 31 юли 2019 г., в което този съд се произнася по касационна жалба и оставя в сила решение на Krajský súd v Bratislave (Окръжен съд Братислава) [номер на делото] [...] от 14 октомври 2015 г., с което е отменено решение на данъчната администрация във връзка със събирането на специалната такса върху капиталовите печалби, възникнали от прехвърлянето на активи от страна на дружеството SPP, a.s., в дружеството eustream, a.s., в което е било акционер дружеството SPP, a.s., именно за да се съобразят изискванията на т.нар. Трета газова директива (2009/73/ЕО).
- 19 В посоченото си решение Najvyšší súd (Върховен съд) приема, че „в разглеждания случай Директивата за данъчната неутралност има директен ефект, що се отнася до правата, които са уредени достатъчно точно и безусловно в нея, а от гледна точка на целта си, а именно да не се облагат посочените операции, тя е задължителна за всички органи. В това отношение член 4 във връзка с член 9 от Директивата за данъчната неутралност, от които следва, че сливането, разделянето и отделянето, а също и прехвърлянето на активи, не водят до облагане на капиталовите печалби, определени чрез разликата между реалната стойност на прехвърлените активи и пасиви и тяхната данъчна стойност, се явява достатъчно точен. Всъщност Директивата дефинира „капиталовата печалба“ като разликата между реалната стойност на прехвърлените активи и пасиви и тяхната данъчна стойност. Същевременно тя дефинира „реалната стойност на прехвърлените активи и пасиви“ като „данъчна стойност“, видно от член 4, параграф 2, букви а) и б)“ (т. 100). В същото решение Najvyšší súd (Върховен съд) освен това постановява: „Тъй като извършената операция е данъчно неутрална съгласно националните разпоредби (член 17d от Закона за данъците върху доходите), а специалната такса по естеството си е пряк данък и попада в обхвата на Директивата за данъчната неутралност, следва да се приеме, че по съображения за запазване на неутралността на данъка направената вноска, която е осчетоводена като отписване на отрицателна репутация в размер на 1 720 998 422,05 евро, не е основа за начисляване на специалната такса съгласно член 5, параграф 3 от Закона за специалната такса. Същевременно, като се съгласява със становището на окръжния съд, Najvyšší súd (Върховен съд) постановява, че по делото следва да се възприеме съответстващо на правото на Съюза тълкуване и предвид

обстоятелствата по случая да се осигури за разглежданата операция предимството на правото на Съюза, и конкретно на целта на Директивата за запазване на данъчната неутралност. Тъй като ответниците не са постъпили по този начин и не са приложили с предимство на правото на Съюза, обжалваните им решения са порочни и съответно незаконосъобразни“ (т. 109).

- 20 Следва да се подчертае, че по онова дело *Najvyšší súd* (Върховен съд) прилага Директива 2009/133 с предимство пред националния Закон за таксата, без да отправи [преюдициално] запитване до Съда за тълкуването на тази директива.

Мотиви за отправяне на преюдициалното запитване

- 21 В решение от 12 декември 2019 г., *Slovenské elektrárne* (C-376/18, ECLI:EU:C:2019:1068), Съдът тълкува член 3, параграфи 1—3 и 10 от Директива 2009/72/ЕО на Европейския парламент и на Съвета (наричана по-нататък „Директива 2009/72“) и стига до защитавания и от жалбоподателя извод, че въведената със Закона за таксата специална такса има характер на обща данъчна мярка, по-специално на пряк данък върху общите приходи на предприятията, действащи в секторите на икономиката, за които се отнася този закон. Съдът приема, че тази такса **i)** има бюджетна цел, а именно да се намали нарастването на бюджетния дефицит и да се противодейства на икономическата криза, видно от мотивите към Закона за таксата, **ii)** прилага се спрямо предприятията, осъществяващи дейност в отраслите на регулирани дейности, тоест не само в енергийния отрасъл, но и в много други отрасли на икономиката, и **iii)** не се прилага спрямо доставката на електроенергия като такава, а се начислява върху общия резултат на съответното регулирано лице. По тези съображения в преюдициалното производство Съдът стига до извода, че Директива 2009/72, и по-конкретно член 3, параграфи 1—3 и 10 от нея, трябва да се тълкува в смисъл, че допуска национална правна уредба, с която се въвежда специална такса върху приходите от дейности, осъществявани както на национално равнище, така и в чужбина, на предприятия, извършващи дейността си въз основа на разрешение, издадено от публичен орган, в различни сектори на регулирана дейност, включително на предприятия, които имат разрешение за доставка на електроенергия, издадено от компетентния национален регулаторен орган.
- 22 Член 4, параграф 1 от Директива 2009/133 предвижда, че сливането, разделянето и отделянето **не водят до облагане на капиталовите печалби**, определени чрез разликата между реалната стойност на прехвърлените активи и пасиви и тяхната данъчна стойност. Съгласно член 9 от Директива 2009/133 при прехвърлянето на активи се прилагат разпоредбите на членове 4, 5 и 6. Щом тогава съгласно практиката на Съда специалната такса може да се смята за пряк данък, респективно за данъчна категория, то основният въпрос по настоящото дело е дали е в съответствие с целите на Директива

2009/133 да се изисква такава такса от регулирано лице по Закона за таксата дори за частта от финансовия резултат, която представлява приход от „нерегулирана“ дейност — в настоящия случай става дума за капиталова печалба, получена вследствие от операция по прехвърляне на активи в дъщерни дружества, която отговаря на дефиниционните условия и признаци на прехвърлянето на активи по член 2, буква г) от Директива 2009/133, и то при положение че, от една страна, съгласно Директива 2009/133 този вид приход не подлежи на облагане, а от друга страна, както от съдържанието на Закона за таксата, така и от посоченото решение на Съда по дело C-376/18 (Slovenské elektrárne) следва, че специалната такса се събира върху общия финансов резултат.

- 23 Затова другият важен въпрос е следният: ако изискването за неутралност по смисъла на Директива 2009/133 означава, че разглежданата операция не може нито да се облага нито с данък върху доходите (което в настоящия случай е гарантирано и в националната правна уредба), нито да води до начисляване на друго задължение със същия ефект като данък върху доходите (като специалната такса), нито другояче да води до облагане на капиталовите печалби, може ли горното да се отнесе и до изцяло вътрешните операции (по прехвърляне на активи), тоест до операциите, които се извършват между словашки дружества без трансграничен елемент, както е в настоящия случай.
- 24 Що се отнася до практиката на Съда, в точки 28 и 29 от решение от 18 септември 2019 г., AQ и DN (C-662/18 и C-672/18, ECLI:EU:C:2019:750), той постановява: „Следва да се припомни, че Съдът вече е обявявал за допустими преюдициални запитвания и в случаите, в които фактите по главното производство не попадат пряко в приложното поле на правото на Съюза, но разпоредбите на това право са станали приложими по силата на националното право, в което възприетото при положения, които във всичките си аспекти са свързани само с една държава членка, е в съответствие с възприетото в правото на Съюза (решение от 22 март 2018 г., Jacob и Lassus, C-327/16 и C-421/16, EU:C:2018:210, т. 33 и цитираната съдебна практика). Освен това Съдът е обявявал такива запитвания за допустими и в случаи, в които разпоредбата от правото на Съюза, чиято тълкуване е поискано, се прилага в контекста на националното право при различни условия от предвидените в съответната разпоредба на правото на Съюза (вж. в този смисъл решения от 11 октомври 2001 г., Adam, C-267/99, EU:C:2001:534, т. 27—29 и от 7 ноември 2018 г., С и А, C-257/17, EU:C:2018:876, т. 33 и цитираната съдебна практика)“.
- 25 За сметка на това в решение от 27 април 2023 г., Vanca A (Прилагане на Директивата за сливанията спрямо вътрешно положение) (C-827/21, ECLI:EU:C:2023:355), Съдът стига до извода, че „[п]равото на Съюза не задължава национална юрисдикция да тълкува в съответствие с Директива 2009/133/ЕО на Съвета от 19 октомври 2009 година относно общата система

за данъчно облагане, приложима спрямо сливанията, разделянията, отделянията, прехвърлянията на активи и замените на акции по отношение на дружества от различни държави членки, както и при прехвърлянето на седалище на SE или SCE в друга държава членка, разпоредба от националното право, която се прилага спрямо изцяло вътрешна операция по сливане на две предприятия, чиито седалища са в една и съща държава членка, след като тази операция не попада в приложното поле на посочената директива. Съдът не е компетентен да отговори на преюдициалните въпроси относно тълкуването на Директива 2009/133, след като, от една страна, фактите по спора в главното производство не попадат в нейното приложно поле, и от друга страна, тя не е пряко и безусловно приложима спрямо тези факти по силата на националното право“.

- 26 Според запитващата юрисдикция от постановеното от Съда решение AQ и DN следва, че ако националната правна уредба относно прехвърлянето на активи е еднаква с текста на член 4, параграф 1 от Директива 2009/133 по отношение на необлагането на получените от това капиталови печалби, то може последиците по тази директива да се изтъкват и в случай на изцяло вътрешни операции. От решение Ванса А може да се заключи, че ударението пада върху задължението на националния съд, който преценява изцяло вътрешна операция, да провери за наличието на национална уредба и да я приложи с предимство, ако е различна от уредбата по Директивата или ако става дума за операция, която поради естеството си дори не попада в приложното поле на Директивата.
- 27 По тези съображения и предвид посочените по-горе решения на Съда запитващата юрисдикция намира за необходимо по настоящото дело да получи отговор и на въпроса дали (ако Съдът отговори утвърдително на първия въпрос) последиците по член 4, параграф 1 във връзка с член 9 от Директива 2009/133 може въобще да се изтъкват по отношение на операция, която е извършена между дружества със седалище в Словакия (тоест липсва трансграничен елемент), когато съгласно националното право печалбата от тази операция води до възникване на задължение с ефекта на пряк данък (специалната такса), но все пак не подлежи на облагане с данък върху доходите (член 17d от Закона за данъците върху доходите).
- 28 Така възникналите неясноти при тълкуването на общностното право налагат Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (Върховен административен съд на Словашката република) да отправи изложените по-горе преюдициални въпроси.
- 29 Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (Върховен административен съд на Словашката република) подчертава, че в настоящия случай се произнася като касационна инстанция, чиито актове не подлежат на обжалване съгласно член 438, параграф 1 от Správny súdny poriadok (Кодекс на административното съдопроизводство).

- 30 [позоваване на член 267, трета алинея ДФЕС] [...]
[процесуални съображения във връзка със спирането на производството]
[...]
- 31 [...]
- 32 [...]
- 33 [националноправни аспекти на правото на съдебна защита] [...]
- 34 [...]
[указания относно възможността за обжалване] [...]

РАБОТЕН ДОКУМЕНТ